

Det medisinske fakultetet i Trondheim har hatt fullt medisinstudium siden 1993.

Medisinsk teknisk forskningssenter er fakultetets hovedbase.

unike mulighet er selvsagt knyttet til at vi nå bygger nytt universitetssykehus. Derved kan vi også arealmessig oppnå så nær kontakt som vi kan ønske mellom basalfagene og klinikken. Teknologitvillingen innen ultralyd med sivilingeniører og andre teknologer skal foregå i samme bygg hvor kardiologene anvender metodene på pasientdiagnostikk. Molekylærbiologisk forskning skal ha hovedarena i samme bygg som klinisk kreftbehandling osv.

Selv om vi har store ambisjoner for fakultetet vårt, innser vi at vi fortsatt er et lite fakultet med begrenset mulighet til å bygge store fagmiljøer innen spisse disipliner. Strategien vår er derfor motsatt, vi skal utnytte at vi kjenner hverandre og at vi kan skape utradisjonelle nærkontakter – og vi skal nyttiggjøre oss naturgitte forutsetninger. Resultatene av en slik prosess skiller oss fra de tre andre utmerkede medisinske fakultetene i landet, og er sannsynligvis til beste for alle parter.

Personlige opplevelser

Innlegg på inntil 1 000 ord om personlige opplevelser og erfaringer som pasient eller pårørende sendes til tidsskriftet@legeforeningen.no

Rapport fra en utenlandspasient

Toget krysser Sjælland en grå desember-ettermiddag. En rød sol henger i sørvest. Jeg er lege og nevrolog, men er nå blitt utenlandspasient – på vei til Svendborg helt sør på Fyn. I formiddag har jeg fløyet fra Torp, Sandefjord til Kastrup.

Min lidelse heter Oslers sykdom eller morbus Osler. Den er arvelig, består av utvidede blodårer – helst i nesen – og de ti siste årene har jeg blødd mer enn sunt er. Til å begynne med fikk jeg behandling med argonlaser ved Rikshospitalet, en behandling som må gjentas et par ganger i året. De to siste årene har ikke laseren virket. Det er ikke penger til ny, men det er bevilget en milliard til behandling i utlandet.

Derfor sitter jeg på toget. Det er god tid til å tenke. Hvordan kommer det til å gå? Behandlingen kan være ubehagelig og er ikke alltid helt vellykket. Det kan bli verre. Hvordan vil det være å blø mye på tur hjem? Skal jeg i tilfelle snu?

Turen koster tre arbeidsdager. En dag ned. Behandling neste formiddag. Observasjon over natten og utskrivning. Utenlandsbehandling åpner for ledsager hvis det er nødvendig. Jeg vet ikke om det er nødvendig i mitt tilfelle. I hvert fall sitter jeg alene. Det er litt trist, men jeg forteller meg selv at jeg er heldig som kan få behandling. Jeg har dessuten sagt til meg selv at jeg får ta det som en tur. I lommen har jeg huskelapp for innkjøp til jul; saltpølse, Svendborg-akevitt, bacon til lute-fisken (mye), oster, pateer, posteier.

På sykehuset

Så sitter jeg der – på gangen i et ikke altfor stort dansk sykehus. Øre-nese-hals-pasienter blir bedt om å sitte på de grønne stolene; lenger bort i korridoren er stolene røde. «De vil blive kontaktet av sygeplejersken.» Tvers over henger det også et oppslag om at øre-nese-hals-avdelingen som døgnavdeling er truet av nedleggelse. På arket ved siden av kan man signere mot dette tiltaket.

Døren til behandlingsrommet går opp og igjen med korte mellomrom. Jeg ser legen innenfor. Han ser hyggelig ut. Jeg håper det er min lege. Det var det ikke. Men min lege, dr. Poul Vase, var hyggelig han også. Han var også meget interessert i Oslers sykdom. Han hadde kontakt med forskere i USA på feltet og snakket om muligheter for behandling basert på nyere genetisk og molekylærbiologisk innsikt.

Selve behandlingen ble gjennomført etter virksom lokalbedøvelse. Under operasjonsmikroskop ble laseren styrt til de skadede blodkar. Etter hvert kommer det lukt som av brent svin. Det er litt problemer med høyre side. Jeg skal få mer behandling i morgen tidlig.

Etter behandling

Det blødde i går ettermiddag og i går kveld. Jeg har vært inne til en ny runde med laseren. Vase forteller at det er litt vanskelig å komme til langt bak. Det har jeg hørt før.

Så går turen hjemover. Jeg håper det beste. Hvis ikke, kan jeg kanskje komme tilbake, selv om det er dyrt. Bare flyturen koster kr 5 563.

Poul Vase forteller meg at han allerede har behandlet åtte nordmenn. Han skjønner ikke hvorfor vi ikke har laser selv. De 400 000 kronene laserapparatet koster, ville vi tjene inn på et øyeblikk. Jeg forteller noe om ikke å bruke for mye penger innenlands for å unngå inflasjon og press i økonomien. Han ser uforstående på meg. Innkjøp av laser fra utlandet ville på alle måter være meget fornuftig.

Mange fortellinger i medisinen handler om å skaffe penger til et godt formål. Denne historien handler om litt av hvert. Først og fremst var det meningen at den skulle handle om å spare penger og om hvor mølboland ligger.

Arnulf Hestnes

Nevrologisk avdeling
Sykehuset Vestfold
3103 Tønsberg